

11 mai – 17 mai

Unitatea în familie

Textul de memorat: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:21)

Viața de familie constituie pentru fiecare dintre membrii ei o etapă diferită a vieții. Pentru mamă și pentru tată, apariția copiilor constituie o schimbare majoră, care va dura până la sfârșitul vieții lor. Iar pentru copii, desigur, nașterea este o tranziție majoră. Apoi, la rândul lor, copiii trec prin diferite etape de viață până când pleacă din căminul părintesc și pot să aibă ei înșiși copii.

Cu toate acestea, indiferent că suntem părinți sau copii într-o familie, toți ne confruntăm cu același lucru - natura noastră păcătoasă, decăzută, care face ca unitatea vieții noastre de familie să fie o preocupare continuă.

Da, în trupul lui Isus Hristos răstignit pe cruce toți oamenii au fost împăcați cu Dumnezeu și unul cu altul (Efeseni 2:13-16; Coloseni 1:21-23), dar, la nivelul vieții de fiecare zi, noi trebuie să ne însușim personal harul lui Hristos, singurul care poate face din unitatea familiei o experiență vie pentru toți aceia care o caută cu credință. Aceasta trebuie să fie o experiență zilnică în viața noastră. Din fericire, prin harul lui Hristos, chiar poate fi.

Duminică, 12 mai – Hristos a făcut pace

1. Cum descrie Pavel unitatea dintre credincioși? Cum a făcut Hristos din „doi” „unul”? Efeseni 2:11-22; Galateni 3:28

Crucea lui Hristos îndepărtează barierele care îi despart pe oameni unii de alții. Zidurile îi separau pe închinători la templul iudaic, unde existau „curți” sau zone bine delimitate pentru iudei, neamuri, bărbați, femei. Descriind unitatea dintre iudei și neamuri în Hristos, Pavel folosește un limbaj care li se aplică deopotrivă și altor categorii divizate: națiuni, grupuri de oameni, straturi sociale și sexe. „Ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace” (Efeseni 2:15) este vestea bună care poate ajuta orice cuplu căsătorit să cunoască într-adevăr unitatea descrisă prin expresia „un singur trup”. De asemenea, prin credința în Hristos, familii de multă vreme divizate pot găsi reconcilierea.

2. Una este să cităm texte biblice despre unitatea în Hristos și cu totul alta, să trăim această unitate. Ce schimbări practice face Hristos în viața noastră ca să ne facă să ajungem la unitatea promisă? Romani 6:4-7; 2 Corinteni 5:17; Efeseni 4:24-32

„Imaginați-vă un cerc mare, cu multe linii de la margini spre centru. Cu cât sunt mai aproape aceste linii de centru, cu atât sunt mai aproape unele de altele. ... Cu cât suntem mai aproape de Hristos, cu atât vom fi mai aproape unul de altul.” - Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 179

„între tată și fiu, între soț și soție ... stă Hristos Mijlocitorul, indiferent că ei sunt sau nu capabili să îl recunoască. Noi nu putem stabili contacte în afara noastră direct, ci doar prin El, prin Cuvântul Său și urmându-L pe El.” - Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (Prețul uceniciei), p. 108

Cât de aproape este familia ta sau familia bisericii tale de acest „centru”, adică de Hristos?

Luni, 13 mai – Una prin dragostea Sa

3. Cum este exprimat în Biblie acest concept? 1 Tesaloniceni 3:12; Ioan 17:21-23

Studiu Biblic, Trim. II, 2019 – Anotimpurile familiei

În această rugăciune, Isus S-a gândit la unitatea dintre cei care aveau să îl urmeze. În această unitate, dragostea este esențială. Cuvântul pe care îl folosește Biblia în această rugăciune și în multe alte locuri din Noul Testament pentru a face referire la dragostea lui Dumnezeu este *agape*. Această dragoste este însăși natura lui Dumnezeu (1 Ioan 4:8) și îi identifică pe urmașii lui Isus (Ioan 13:35). Dragostea lui Dumnezeu nu este ceva natural pentru inima omenească păcătoasă. Ea vine în viața credinciosului doar dacă Isus locuiește în ea prin Duhul Său (Romani 5:5; 8:9,11).

„Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12). Ucenicul Ioan, care a scris aceste cuvinte, nu a fost mereu ușor de iubit, ci era mândru, însetat de putere, înclinat spre critică și iute la mânie (Marcu 3:17; Luca 9:54; vezi și *Hristos, Lumina lumii / Viața lui Isus*, p. 295). Mai târziu, el avea să-și aducă aminte că Isus continuase să-l iubească în ciuda acestor trăsături de caracter. Treptat, dragostea lui Isus l-a schimbat pe Ioan, făcându-l în stare să-i iubească pe ceilalți în unitate creștină. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19), scria el, și: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11).

Citește 1 Corinteni 13:4-8 și încearcă să-ți treci numele unde apare cuvântul „dragoste”. Cât de bine se potrivește?

Marți, 14 mai – Egoismul distruge familia

„Dacă mândria și egoismul ar fi lăsate deoparte, în cinci minute ar fi îndepărtate chiar și cele mai mari dificultăți.” - Ellen G. White, *Scrieri timpurii*, p. 119

Natura noastră a fost coruptă de păcat. Și, probabil, cel mai teribil exemplu al acestei degradări este egoismul. Parcă ne naștem egoiști; vedem această tendință și la copiii mici, a căror preocupare de bază se concentrează în jurul propriilor dorințe. „Eu, al meu...” Când ajungem la maturitate, această trăsătură se poate manifesta sub forme îngrozitoare, în special în cămin.

Desigur, Isus a venit să schimbe acest lucru (Efeseni 4:24). Cuvântul Său ne promite că, prin El, putem să ne împotrivim și să nu ne lăsăm dominați de această trăsătură de caracter distructivă. Întreaga Sa viață este un exemplu desăvârșit de altruism; în măsura în care ne vom însuși viața Lui (1 Ioan 2:6), El va birui în noi tendința de a trăi doar pentru noi înșine.

4. Ce ne spun următoarele texte despre o viață neegoistă? Filipeni 2:3-5; 1 Ioan 3:16-18

Așa cum scria Ellen G. White în citatul anterior, dacă mândria și egoismul ar fi lăsate deoparte, foarte multe probleme ar putea fi rezolvate foarte repede, cu mult înainte de a se agrava și de a deveni ceva foarte urât. Toți membrii familiei, în special părinții, trebuie să fie curățiți de acest păcat prin jertfa Domnului Isus (cel mai mare exemplu de altruism din întregul univers), chiar dacă ar fi nevoie să ceară acest lucru în mod repetat, rugându-se cu lacrimi de regret și cu supunere.

Cât timp petreci meditănd la jertfa de pe cruce, ca armă împotriva egoismului din viața ta, sub orice formă s-ar manifesta el?

Miercuri, 15 mai – Supunere

5. Ce sfat ne dă Pavel cu privire la rolul umilinței și al slujirii în cadrul relațiilor? Cum crezi că ar contribui această atitudine la unitatea bisericii? De ce este ea atât de importantă în cămin? Efeseni 5:21; Efeseni 5:22 - 6:9

Cuvântul „supunere” (Efeseni 5:21) înseamnă să ai o atitudine de umilință voluntară față de o altă persoană. Aceasta este atitudinea pe care a avut-o Hristos (Matei 20:26-28; Ioan 13:4,5; Filipeni 2:5-8) și îi caracterizează pe toți aceia care sunt umpluți cu Duhul Său (Efeseni 5:18). Doar iubirea față de Hristos îi face pe oameni să se supună în felul acesta (Efeseni 5:21). Dăruirea de sine reciprocă a fost și încă este

o învățătură creștină revoluționară în ce privește relațiile sociale. Ea aduce la viață realitatea spirituală că toți suntem una în Hristos; nu există excepții.

Un principiu de familie. Fundamentul supunerii creștine se află în cămin. Dacă acest principiu ar fi practicat aici, s-ar vedea și în biserică.

Efesenii 5:22 - 6:9 abordează trei perechi de relații - cele mai obișnuite și totuși cele mai inegale relații sociale. Intenția apostolului nu este aceea de a întări o ordine socială deja existentă, ci de a arăta în ce fel acționează credința în Hristos acolo unde există o supunere voluntară radical diferită, aceea a credincioșilor unul față de altul.

6. De ce crezi că le vorbește Pavel mai întâi celor care, în societatea timpului, erau considerați „mai slabi”: soțiile, copiii și sclavii? Scrie expresia asociată cu supunerea fiecăreia dintre aceste categorii. Efesenii 5:22; Efesenii 6:1; Efesenii 6:5

Celor care aveau o putere socială mai mare - soții, părinții și stăpânii - li se adresează după aceea. Fiecare primește indicații destul de neobișnuite pentru societatea de atunci, care trebuie să-i fi contrariat pe credincioșii din secolul I. Ele îi aduceau pe toți la același nivel și deschideau calea pentru adevărata unitate care urma să existe în cadrul relațiilor.

Joi, 16 mai – Să iubim așa cum promitem!

Coeziunea și unitatea familiei depind de angajamentul tuturor membrilor ei, începând cu angajamentul soților de a-și purta de grijă unul altuia. Istoria biblică prezintă și exemple de promisiuni încălcate, de încredere înșelată, de lipsa angajamentului acolo unde acesta ar fi trebuit să existe. Dar Scriptura oferă și exemple de oameni simpli care, cu ajutorul lui Dumnezeu, și-au respectat angajamentul față de prieteni și față de familie și și-au ținut promisiunile.

7. Analizează următoarele familii și nivelurile lor de angajament. Cum ar fi putut să fie întărit acesta în unele familii? Ce a dus la încurajarea angajamentului în altele?

Angajament părinte-copil

Geneza 33:12-14; Exodul 2:1-10

Angajament între frați

Geneza 37:17-28

Angajament față de familie

Rut 1:16-18; 2:11,12,20; 3:9-13; 4:10,13

Angajament marital

Osea 1:2,3,6,8; 3:1-3

Atunci când ne angajăm față de o altă persoană, ca în cadrul căsătoriei, sau atunci când luăm decizia de a aduce pe lume sau a adopta un copil, trebuie să existe o supunere de bunăvoie din partea noastră de a face un alt fel de alegere în viitor - renunțarea la controlul asupra unui important segment al vieții noastre.

Ce înseamnă pentru tine, personal, făgăduința lui Isus care implică angajamentul Său (Evrei 13:5)? Ce efect ar trebui să aibă acest angajament al Său față de tine asupra angajamentului tău față de El, față de soțul tău sau soția ta, față de copiii tăi și față de frații și surorile de credință?

Vineri, 17 mai – Un gând de încheiere

Unitatea - cea dintâi lucrare. „Cea dintâi lucrare a creștinilor este să fie uniți în familie. ...

Cu cât membrii unei familii sunt mai uniți în lucrarea lor în cămin, cu atât mai înălțătoare și mai favorabilă va fi influența pe care tatăl și mama, fiii și fiicele o vor exercita în afara căminului.” - Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 37

Secretul unității familiei. „Cauza neînțelegerilor și a discordiei din familii și din biserică este despărțirea de Hristos. A fi aproape de Hristos înseamnă a fi aproape unul de altul. Secretul adevăratei unități în biserică și familie nu constă în diplomație, administrare sau efortul supraomenesc de a învinge greutățile - deși este nevoie și de acestea -, ci în unirea cu Hristos.” - p. 179.

STUDIU SUPLIMENTAR:

Ellen G. White, *Căminul adventist*, cap. „Un cerc sacru”, pp. 177-180; *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, pp. 236-238.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iosua 17-23

1. Ce instrumente de război aveau canaaniiții din Muntele lui Efraim?
2. Cum era caracterizată cetatea Tir pe vremea împărțirii țării?
3. Câte cetăți aveau leviții în Israel?
4. Cine, cui și despre ce au dat un raport („dare de seamă”)?

Istoria mântuirii, capitolul 64

5. Pe cine nominalizează autoarea, dintre împărații înviați după mileniu?